

hellig

“I skal være hellige, for jeg er hellig”

(3.Mos.11:44, citeret i 1.Pet.1:16)

“Hellig” er ikke et ord som klinger godt. Hvis man siger om en person, at han er “bare så hellig”, er det normalt ikke ment som en ros. Det samme gælder, når man beskriver en gruppe kristne som “de hellige”, så er der dømt hykleri og selvretfærdighed.

Ordet hellig optræder utallige gange både i det Gamle Testamente (på hebraisk er ordet “kadosh”) og i det Ny Testamente (på græsk er ordet “hagios”). Grundbetydningen er begge steder noget med at “adskille fra”; på hebraisk kommer det måske også af betydningen “at skære noget af”. Under alle omstændigheder betegner ordet helligt, at noget adskiller sig fuldstændigt fra noget andet, nemlig fra det som ikke er helligt.

Guds karakter beskrives hele vejen igennem Bibelen som hellig; Gud adskiller sig fuldstændigt fra alt andet. Når Esajas får en vision af Gud siddende på tronen, er det første han hører, engle som råber: “Hellig, hellig, hellig er Hæskarers Herre, hele jorden er fuld af hans herlighed” (Es.6:3). Det indre af templet blev henholdsvis kaldt Det Hellige og Det Allerhelligste. Når Guds karakter skal sammenfattes i et enkelt ord, er ordet hellig et af de ord, som dækker bedst.

Det meget udfordrende er imidlertid, at det er en meget udtalt forventning både til Israels folk i det Gamle Testamente og til de kristne i det Ny Testamente, at de skal være hellige; det fremgår også af det ovenfor citerede skriftsted, hvad der naturligvis ikke skal opfattes som en opfordring til selvretfærdighed. Det betyder, at det er naturligt, at Guds væsen og karakter afspejles i de mennesker, som kender ham. De skal være hellige, de skal være anderledes, de skal gøre en forskel.